

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 053899 13 Рев
Бања Лука, 13.11.2015. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу које чине судија Роса Обрадовић, као предсједника вијећа, а судије Војислав Димитријевић и Мерсида Бјелобрк, као чланови вијећа, у правној ствари тужиоца Г.М. из Б.Л., кога заступају Ј.Ј. и Ј.И. адвокати из Б.Л. против туженог КЦ Б.Л., кога заступа пуномоћник С.Ј., радник туженог, ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 71 0 П 053899 12 Гж од 23.11.2012. године, на сједници вијећа одржаној 13.11.2015. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број: 71 0 П 053899 09 П од 17.02.2012. године одбијен је тужбени захтјев тужиоца којим тражи да се као незаконите пониште одлука туженог број: 01-3-5000-12/08 од 1.7.2008. године и одлука туженог број: 01-3-5000-14/08 од 31.7.2008. године, да се наложи туженом да тужиоца врати на радно мјесто љекара специјалисте у Заводу за ... тужене или друго радно мјесто које одговара његовој стручној спреми, као и да му тужени накнади неисплаћене плате и друга примања која произилазе из радног односа поближе означене изреком пте пресуде. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка накнади износ од 34,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 71 0 П 053899 12 Гж од 23.11.2012. године, жалба тужиоца је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

Тужилац је против другостепене пресуде изјавио ревизију због повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи на начин да се удовољи тужбеном захтјеву или укине и предмет врати на поновно суђење другостепеном суду.

У одговору на ревизију тужена је предложила да се иста одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој правној ствари је захтјев тужиоца да се пониште као незаконите одлуке туженог о отказу уговора о раду, радна реинтеграција тужиоца, уз обавезу туженог да тужиоцу накнади плате и друга примања које би остварио да је радио од престанка радног односа па до враћања на рад.

По проведеном поступку првостепени суд је утврдио: да је тужилац био у радном односу код тужене гдје је обављао послове љекара специјалисте у Заводу за ...; да је тужиоцу отказан уговор о раду одлуком тужене број 01-3-5000-12/08 од 1.7.2008.године, због учињене теже повреде радне обавезе из члана 98. став 2. тачка 11, у вези са чланом 113. Закона о раду- Пречишћени текст ("Службени гласник Републике Српске" 55/07) и члана 67. Правилника о раду туженог; да се учињена повреда радне дужности огледа у томе да је тужилац као љекар специјалиста нуклеарне медицине обавио дана 24.4.2008. године преглед пацијента М.Ч., у Специјалистичкој амбуланти Центра за ...; да се радње које су стављене на терет тужиоцу квалификују као обављање за свој или туђи рачун посла из дјелатности коју обавља послодавац, без сагласности послодавца; да је приговор тужилаца изјављен на одлуку о отказу уговора о раду одбијен рјешењем број 01-3-5000-14/08 од 31.7.2008. године; да је тужилац учествовао у дисциплинском поступку који је вођен против њега, тако што му је омогућено да да своју одбрану путем овлашћених пуномоћника или лично; да се о учињеним повредама радне обавезе изјаснио синдикат мишљењем 28.6.2008. године у којем изражава став да тужилац није учинио било какву повреду радне обавезе.

На основу оваквих чињеничних утврђења првостепени суд је одбио постављени тужбени захтјев налазећи да повреда радне дужности, која је у дисциплинском поступку стављена тужиоцу на терет, представља повреду радне обавезе, па позивом на одредбе члана 118., члана 98., члана 99., члана 113., и члана 128. Закона о раду-пречишћени текст, те члана 69., члана 70., члана 71., члана 82., Правилника о раду тужене, одбија постављени тужбени захтјев.

Другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда, па је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Неоснована је тврдња изнесена у ревизији да је другостепени суд починио повреду одредаба парничног поступка из члана 209. у вези са чланом 226, Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске" број: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) јер није дао одговор на жалбени навод да првостепени суд није могао ни смио проводити доказе који нису били предметом дисциплинског поступка, нити отклањати чињеничне недостатке и пропусте дисциплинског поступка. Наиме, ревизија заборавља да је одредбом члана 231. истог законског прописа предвиђено да ће другостепени суд у образложењу пресуде оцјенити жалбене наводе који су од одлучног значаја. Примјеном принципа тумачења *argumentum a*

contrario, жалбени наводи који нису од одлучног значаја не морају бити садржани у образложењу другостепене пресуде.

По оцјени овога суда поменути жалбени наводи нису од одлучног значаја, јер није постојала обавеза дисциплинског органа туженог да саслуша свједоке М.Ч. и М.С. у току дисциплинског поступка, нити су саслушањем ових свједока отклањани пропусти тога поступка. Наиме, радња извршења теже повреде радне дужности која је стављена тужиоцу на терет, доказана је материјалним доказом, односно писменом са меморандумом „Центра за ...“ од 24.4.2008. године, а које је квалификовано као налаз и мишљење, те је потписао од стране тужиоца, што он и не спори. Саслушање поменутих свједока у предметном парничном поступку имало је сврху потврде већ утврђеног чињеничног стања, а никако отклањања пропуста дисциплинског поступка како се то погрешно тврди у ревизији.

Не може се прихватити тврдња изнесена у ревизији да одредбе члана 117. и члана 118. Закона о раду- Пречишћени текст нису у сагласности са одредбама Европске конвенције о заштити основних људских права и слобода. Наиме, право на правично суђење и право на дјелотворан правни лијек су поменутих законом обезбјеђени, а што је врло исцрпно образложио другостепени суд, које разлоге као ваљано образложење прихватио и овај Врховни суд.

Давање и потписивање налаза и мишљења „Института за ...“, Б.Л., дана 24.4.2008. године на име М.Ч. садржи све елементе дисциплинског прекршаја из члана 67 к) Правилника о раду тужене, јер је на тај начин тужилац обављао послове из дјелатности коју обавља тужени за рачун друге установе. При томе без значаја су ревизиони наводи којима се поставља питање да ли је тужилац за обављени посао био плаћен, те да ли је то био један случај или континуирани рад. Исто тако није од утицаја ни форма у којој је налаз и мишљење дат, већ само да ли је ријеч обављању послова из дјелатности туженог, што је у току дисциплинског поступка на поуздан начин утврђено.

Не може се прихватити да је тужилац спорни налаз дао само као цитолог, те да на тај начин није обављао послове из дјелатности коју обавља послодавац. Треба имати у виду да у факсимилу тужиоца који се налази на налазу стоји „специјалиста нуклеарне медицине-цитолог“, дакле тужилац је исти дао не само као цитолог већ и као специјалиста нуклеарне медицине, што је дјелатност којом се несумњиво бави Завод за нуклеарну медицину и болести штитне жлијезде у оквиру тужене.

Насупрот другачијем ставу изнесеном у ревизији, није нужно да опис тежих повреда радне дужности како су прописане одредбом члана 98. Закона о раду буду на исти начин прописане као теже повреде радне дужности из члана 67 к) Правилника о раду тужене, којим се могу предвидјети и друге теже повреде радне дужности у односу на повреде прописане Законом о раду.

У радном спору суд испитује законитост (материјалну и формалну) одлука послодавца и не може се упуштати у њихову цјелисходност. Како су нижестепени судови, оцјеном изведених доказа утврдили тачност чињеница које су од значаја за постојање повреде радне дужности (тужилац те чињенице није оспорио у својеручно потписаној изјави од 5.6.2008. године, у исказу пред првостепеним судом је потврдио да су факсимил и потпис на писменом налазу издатом на име М.Ч., његови), а тужени је дисциплински поступак провео у складу с одредбом члана 128. Закона о раду, побијана рјешења туженог, и по налажењу овога суда, су заснована на одредби члана 126. став 1. ЗР у вези са чланом 98. став 2. тачка 11. Закона о раду и члана 67. тачка к. Правилника о раду туженог.

Цијенећи изведене доказе, правилним се указује закључак нижестепених суда да је тужени, у смислу одредбе члана 128. став 3. Закона о раду, доказао постојање разлога за отказ уговора о раду, тј. да је тужилац починио тежу повреду радне обавезе која му је стављена на терет и због које му може једнострано отказати уговор о раду.

Имајући у виду наведено ревизија тужиоца се указује као неоснована, па је одлучено као у изреци ове пресуде на основу одредбе члана 248. Закона о парничном поступку.

Предсједник вијећа

Роса Обрадовић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић